

# De Ster



*"Blijf bij ons, want het is bij de avond en de dag is gedaald"*

Lucas 24:29

April 1953

# DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

---

53e JAARGANG

Nr 4

*Rédacteur:*

**DONOVAN H. VAN DAM,**  
President der Nederl. Zending.

*Assistenten:*

**ANAISE G. en**  
**CLYDE K. RUDD.**

*Zendingsfotograaf:*

**RINZE SCHIPPERS.**

INHOUD:

Blz.

De boodschap van het Christendom, door Pres. Donovan H. van Dam .....	103
Joseph Smith, profeet-martelaar, toespraak door Pres. Stephen L. Richards .....	105
's Heren wegen, door John Sipkema .....	113
Liefde en de Eeuwige Driehoek .....	118
Attentie .....	121
Waardering en dank, door Pres. Donovan H. van Dam .....	122
Onze Zonnehoek .....	123
Gebeurtenissen in de Zending .....	126
Aankomst en Vertrek .....	128
Werk gepaard met vermaak! .....	129
Dag allemaal .....	130
Programma van de Pinksterconferentie ...	131
O Ziel, mijn ziel .....	132

Foto van Omslag:

Reproductie naar een schilderij van Jan Steen,  
uit het Rijksmuseum te Amsterdam:  
„De Emmausgangers”

---

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus  
van de Heiligen der Laatste Dagen  
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL  
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER  
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

# De boodschap van het Christendom



DOOR

PRESIDENT DONOVAN H. VAN DAM

\*

ONVERSCHILLIG voor de sterke greep, die vele naties vasthouden aan de oude heidense godsdiensten, tóch heeft de boodschap van de verrezen Zaligmaker de grootste vitale invloed in de hedendaagse wereld: Voor nu bijna tweeduizend jaar hebben de volgelingen van de grote Leraar van Galilea geleefd en zijn gestorven volgens de beginselen en de levenswijze, welke zij wisten waar te zijn.

De volle betekenis van het leven, de dood en de opstanding van de Meester trof de harten van velen slechts nà Zijn hemelvaart. Zelfs de grote Apostel Petrus had het moeilijk om ten volle de bedoeling van datgene, wat hem onderwezen werd gedurende de vroege bediening van Zijn Meester te begrijpen. Spoedig echter nadat Christus opgestaan was en de volle verantwoordelijkheid op de schouders van de Twaalf Aposte-

len berustte, barstte in veler harten de overtuiging los tot een onblusbaar vuur. Vandaag is zij een kracht ten goede bij miljoenen Christenen. Niettegenstaande dan ook de kerken dezer aarde vervallen zijn tot menselijke instellingen, blijft het fundamenteel geloof een bewijsstuk.

De elf overblijvende Apostelen bezaten zulkdanige vaste kennis van de goddelijke zending van de Zaligmaker en van het eeuwige leven, dat minstens tien van hen hun leven gaven door kruisiging, het zwaard en andere wijze, eerder dan te loochenen of op te houden met de waarheid te prediken. Doch, vooraleer dit plaatsgreep, vervulden zij letterlijk de grote opdracht, aan hen gegeven in Markus 16, verzen 15 en 16, wanneer de Meester zegde: „Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar wie niet zal geloofd hebben, zal veroordeeld worden.” Men zegt dat Johannes, de Geliefde, de andere tien Apostelen overleefde en doorging met prediken tot hij bijna honderd jaar oud was. Ofschoon hij geplaatst

werd in een ketel kokende olie en later verbannen werd naar het eiland Patmos, waren zijn vijanden niet in staat om zijn leven te ontnemen. Gedurende de latere jaren van zijn bekende bediening moest hij door zijn volgelingen naar de kerk gedragen worden, maar hij hield vol om het Evangelie in zijn zuiverheid te verkondigen. Het is ons bekend dat zijn wens om op de aarde te blijven tot de tweede komst van de Messias ingewilligd werd en dat hij nog de bewoners van de aarde bedient.

De werkelijkheid van de verrijzenis is zo levendig ingeprent in de harten van de mensen, dat ook nu mensen bereid zijn om te sterven voor hun geloof. Gedurende vervlogen eeuwen werden velen met blijdschap martelaren voor de zaak van het Christendom, en velen, zijn eigenzinnige richting ziende, weg van de oorspronkelijke leringen, hebben hun leven neergelegd om het te hervormen. Het is zeer jammer om te zien dat zoveel geleerde en weldenkende mensen totaal blind zijn voor de ware vorm en organisatie van de Kerk. De door mensen gemaakte veranderingen zijn nog overheersend en de leiders van de Christelijke sekten houden de massa in duisternis aangaande het herstel van het Priesterschap en de zegeningen en het licht van laterdaagse openbaring.

Tijdens dit tijdperk van het jaar, wanneer de ganse natuur ontwaakt uit haar winterslaap en ontluikt in lentegewaad, rusten we even om te denken aan gees-

telijke zaken en we kunnen niets anders dan ons verwonderen over het werk, dat nu voortkomt en de aarde vervult. De eeuwige tijdkring van leven en opstanding is opnieuw duidelijk. Steeds tracht de Heer Zijn eeuwige wetten bekend te maken aan Zijn kinderen. Zij zijn schoon en toch eenvoudig en het onderhouden van deze wetten brengt rijke beloning.

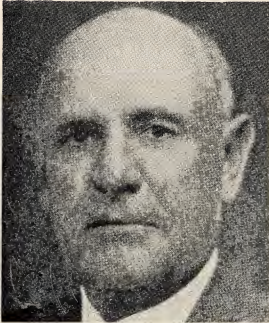
De geschiedenis van de verrijzenis en de bestendiging van het leven is overal te zien. Het voltrekken van de dood en de inleiding van nieuw leven is een dagelijkse gebeurtenis en bestaat sinds het begin der tijden. God houdt de sleutelen tot de schatkamer van kennis en deze eeuwige waarheden. Diegene onder ons, die leven in de dispensatie van de volheid der tijden en verder nog gezegend zijn met een getuigenis van het herstelde Evangelie, zouden ten zeerste dankbaar moeten wezen.

Terwijl de vogelen zingen en de tulpen bloeien in Holland, laat ons voorwaarts gaan met een vernieuwde sterkte om de boodschap te verkondigen dat onze Vader in de Hemel opnieuw van de hemelen gesproken heeft en ons terug het glorierijke zonnelicht van eeuwige waarheid gegeven heeft. Leeft ieder beginsel en gebod dat U geleerd werd. Laat ons niet leven van brood alleen, maar van ieder woord, dat komt uit de mond van de Heer. De Apostel Johannes schreef: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.“ In-

dien we dit nakomen en getrouw blijven tot het einde, dan zal zeker de dood niet het einde zijn, maar slechts het begin. Er zal een verrijzenis en een nieuw leven zijn, een eeuwig leven in de woonplaats, die we nú bereiden door ons geloof en onze werken.

„Nee, de dood is niet het einde van het menselijk bestaan;  
Want de geest blijft eeuwig leven  
En zal niet tot stof vergaan.  
't Lichaam is uit d'aard genomen  
En keert eenmaal daar in weer;  
Maar de geest, hier niet geboren

Daalde uit een hoger sfeer.  
Tijdelijk worden zij gescheiden,  
't Lichaam rust dan in het graf,  
Maar de geest keert tot de Vader  
Die hem eens het aanzijn gaf.  
Straks zal de bazuin weerklinken,  
't Graf geeft dan het lichaam  
weer,  
Dat wordt met de geest verenigd  
Als het was in het weleer.  
Nee, de dood is niet het einde  
Van het menselijk bestaan;  
Geest en lichaam kunnen  
scheiden,  
Maar het leven blijft bestaan.”



Mijn beste vrienden,

IK gevoel me ten zeerste vereerd met de uitnodiging om bij deze gelegenheid uw spreker te zijn en besef ten volle de zwaarte van de verantwoordelijkheid, welke op mij rust, als ik de taak

## JOSEPH SMITH

### Profet-Martelaar

*toespraak door*

*President Stephen L. Richards*

overweeg, u de verschillende zijden van het leven en werken te belichten van hem, die was uitverkoren om de glorierijke bedeling van de volheid van het Evangelie in te leiden, waarvan wij, die hier verzameld zijn, en nog ontelbare anderen, allen dankbaar de zegeningen onder vinden. Ik heb hoop, en een nederig gebed in mijn hart, dat de uiteenzetting, welke ik u zal

voorleggen getrouw mag zijn aan de feiten en aan de geest welke er aan ten grondslag liggen. Ik stel voor u een kleine welbekende geschiedenis te vertellen benevens enkele gevolgtrekkingen, welke naar mijn mening door de geschiedenis worden geschraagd. Dit zal ik doen onder het opschrift: „Joseph Smith — Profeet-Martelaar.”

De definitie van een martelaar is in de eerste plaats „iemand die vrijwillig de dood ondergaat, omdat hij weigert zijn geloof op te geven,” en ten tweede „Iemand, die zijn levenspositie, enz. op-offert, ter wille van een principe.” Bezien uit het licht van beide zijden van deze definitie zal ik trachten vast te stellen, dat Joseph Smith inderdaad een martelaar was.

Het zal nodig zijn om een bekende geschiedenis nog eens opnieuw na te gaan. Ik hoop, dat deze herhaling u niet zal vervelen. Ik zal aannemen, dat u allen een algemene kennis bezit van het leven en de ervaringen van de Profeet en de beproevingen en vervolgingen van zijn volk, welke geleid hebben tot de fatale maand Juni 1844.

Ik ben er zeker van, dat onpartijdige toehoorders het er mee eens zullen zijn, dat de tragische ervaringen van het Mormoonse volk, met inbegrip van de onmenselijke behandeling hun leiders aangedaan, de vervolgingen en slachtingen in Missouri, en de hele geschiedenis, die aan Nauvoo voorafging, een gerechtvaardigde achtergrond vormden

voor de angsten en vrees, welke hun aangreep, toen het gepeupel wederom hun mooie en vredige nederzetting in Nauvoo bedreigde.

Deze mensen waren door de hel gegaan van onverdraagzame en meedogenloze aanvallen en beprovingen. Deze mensen kenden uit de eerste hand de dodelijke verwoestingen van het gepeupel. Gedurende meer dan tien jaren hadden zij elke poging aangewend om zich te beschermen tegen een herhaling, van wat zij reeds eenmaal geleden hadden.

#### Een mooie stad.

Zij hadden niet alleen uit een moeras een schone stad gemaakt, maar zij hadden hiervoor op wettige wijze van de Wetgevende Macht van de Staat een charter verkregen, welks gelijkenis nauwelijks te vinden is in de politieke geschiedenis van de natie.

Laten we niet vergeten, omdat dit noodzakelijk is voor een volledig begrip van wat ik later zal vertellen, dat behalve de gebruikelijke macht, welke aan een gemeente werd toegestaan, door de Wetgevende Macht aan Nauvoo het recht werd toegekend een militair contingent te handhaven, hetwelk bekend werd als het Legioen van Nauvoo, en dat de bevelvoerende officieren van dat Legioen dezelfde rechten hadden verkregen, welke gewoonlijk aan een dergelijke instelling worden verleend.

Joseph Smith was niet alleen de burgemeester van de stad Nauvoo, met de rechten en machten

van dat burgerlijk ambt, hij was ook Luitenant-Generaal van het Legioen van Nauvoo, een militair bevelhebber, volgens de wetten van de Staat; en het is goed hier op te merken, dat Gouverneur Ford hem veelvuldig, zo niet altijd, aansprak als Generaal Smith. Ik breng deze omstandigheden hier naar voren, om u aan te tonen, hoe gevoelig de bevolking van Nauvoo en hun leiders waren op het punt van de steeds toenemende bedreigingen van vijandige, onverdraagzame mannen met het oog op hun bezittingen en hun veiligheid. Hoewel zij vele dingen lijdzaam hadden verdragen, bevonden zij zich in een gespannen toestand en zij waren besloten niet zonder meer toe te geven aan onrechtvaardige bevelen en afpersingen, zoals zij eens gedwongen waren geweest te doen. Het was in deze goedmoedigheid van vastberadenheid, dat de gebeurtenissen van Juni 1844 ruchtbaar werden.

### De gebeurtenissen leiden tot een tragedie.

Om uw geheugen op te frissen over het juiste geschilpunt, welke tot de tragedie van Carthage leidde, geloof ik drie paragrafen te moeten aanhalen van een brief, welke geschreven is door Gouverneur Ford vanuit zijn hoofdkwartier te Carthage en welke gedateerd is 22 Juni 1844. Deze is geadresseerd aan de Burgemeester en de Raad van de stad Nauvoo. Het wekt de indruk een kort overzicht van de toestand te geven, benevens een

argumentatie, en het bevatte de orders van de gouverneur. Dit zijn de paragrafen, die betrekking hadden op het geschilpunt: „De wezenlijke feiten, waarvan nota moet worden genomen zijn, dat een dagblad de „Nauvoo Expositor” genaamd in Nauvoo was opgericht; dat dit dagblad aanstootgevend werd geacht voor de bevolking van die stad; dat de Gemeenteraad zonder kennisgeving of vorm van proces aan de eigenaren een rechtsgeeding aanging, en niet-onder-ede gedane verklaringen hoorde, benevens bewijsmateriaal onder de verstrekte met betrekking tot de aard, het gedrag en de bedoelingen van de eigenaren en de uitgevers van de pers; dat, nadat zij dergelijke verklaringen en getuigenissen had gehoord, de Gemeenteraad een verordening of besluit had uitgevaardigd, verklarende, dat genoemde pers en krant een algemene overlast betekende, en daarom beval dezelve te vernietigen; dat te dien doeleinde een sommatie was gegeven door de Burgemeester aan de commissaris van politie; dat tegelijkertijd door de Burgemeester, welke ook Luitenant-Generaal van het Nauvoo Legioen is, een militair bevel was uitgevaardigd aan de bevelhebbende Majoor-Generaal van dat Legioen, voor het verstrekken van een legermacht, welke voldoende zou zijn om de uitvoering van de voren genoemde sommatie te verzekeren.

„Het schijnt, dat in gehoorzaamheid aan de voorafgaande veror-



dening en sommatie de pers werd vernietigd overeenkomstig een verwijzing hiernaar in de volgende woorden van de politie-commissaris: „De pers en druk-machine is vernietigd volgens order van 10 Juni 1844, ongeveer 6 uur v.m. — J. P. Green (commissaris van politie).”

„Het blijkt ook, dat de eigenaren van de pers van de vrederechter te Carthage een bevelschrift tot aanhouding kregen van de daders van deze vernieling; dat de politieagent belast met de uitvoering van dit proces enige van de beschuldigde personen arresteerde, welke onmiddellijk een

waarborg tegen vrijheidsberoving (een habeas corpus) van het Stadsgerechtshof kregen, uit hoofde waarvan zij in Nauvoo werden verhoord en uit de hechtenis werden ontslagen, en dat zij sindsdien steeds hebben geweigerd zich te laten arresteren of zich aan een verhoor te laten onderwerpen, op enige andere plaats of voor enig ander gerechtshof, dan in de stad of voor het voorgenoemde Stadsgerechthof."

#### De aanklacht tegen de Profet.

Dit kan als de akte van beschuldiging of de aanklacht worden geacht tegen Joseph Smith en zijn metgezellen. Hun antwoord is vervat in een schrijven, gedaateerd, Nauvoo, 22 Juni 1844, 12 uur 's nachts, en gericht aan „Zijne Excellentie Thomas Ford, en getekend door „Joseph Smith, Burgemeester en Luit.-Gen. N.L. (Nauvoo Legioen).” Dit is het antwoord:

„Ons aandringen om alleen verantwoording af te leggen voor ons eigen Stadsgerechtshof,” is volkomen onjuist. Wij bepleitten een waarborg tegen vrijheidsberoving (habeas corpus) als een laatste toevlucht om ons te redden van de machtswellust van het gepeupel, dat ons toen met de dood bedreigde, en het was met grote terughoudendheid, dat wij naar het Stadsgerechtshof gingen, op grond van het vooroordeel, welke in de gedachten van onpartijdigen zou kunnen opkomen; en wij verzochten niet om een habeas corpus vóór we

de politieagent hadden verteld, dat wij omwille van ons leven niet voor een verhoor naar Carthage durfden te gaan, en bepleitten bij hem of wij naar een politierechter van het graafschap in de buurt konden gaan, (hetgeen heel gewoon is bij wettelijke handelingen) welke geen lid is van onze gemeenschap, zodat onze levens gered zouden worden van de bedreigingen welke tegen ons waren geuit."

„De pers werd tot een overlast verklaard volgens het gezag van het Charter, zoals omschreven in de 7de afdeling van Addenda, hetzelfde als het Springfield Charter, zodat, „indien de handeling, welke de pers tot een overlast verklaart, ongrondwettelijk was, wij niet kunnen inzien, hoe het mogelijk is, dat het Charter zelf niet ongrondwettelijk is; en indien we in ons oordeel hebben gedwaald, dan gaat het hier om een officiële handeling, welke door het Hogergerechtshof moet worden rechtgezet, welke de schade moet vaststellen tegenover de stad, om de eigendommen te herstellen welke als zijnde „overlast” werden vernietigd. Indien we in dit opzicht hebben gedwaald, dan deden we dat in goed gezelschap, want Blackstone in zijn „Onrechten” huldigt de leerstelling, dat gemene kranten als overlast kunnen worden vernietigd. (Er is een kwestie aangaande de wettigheid van deze verklaring).”

„Wat de krijgswet aangaat, kunnen we naar waarheid zeggen, dat we verplicht waren de strijd-

krachten op te roepen, om onze levens te beschermen; en de grondwet garandeert aan een ieder mens dat voorrecht, en onze maatregelen waren snel en doeltreffend, zoals de noodzakelijkheid van het geval vereiste; maar de stad is en is voortdurend en altijd onder de speciale leiding van de commissaris van politie geweest. Naar wij weten is er niemand gearresteerd, alleen bij het verstoren van de orde en dit waren onze eigen ingezetenen, welke naar wij geloven, reeds allen zijn ontslagen. En indien er enig eigendom ten bate van het algemeen belang in beslag is genomen zonder een vergoeding of tegen de wil van de eigenaar, dan is dit geschied zonder onze kennis of toestemming, en indien dit wordt aangetoond, zal het worden rechtgezet, zodra de mensen ons willen toestaan onze gebruikelijke werkzaamheden te hervatten.”

### Het geschilpunt.

Dit was het geschilpunt. En deze waren de vragen: Gingen de Gemeenteraad van Nauvoo en de Burgemeester van de Stad hun macht te buiten, toen zij verklaarden, dat de „Nauvoo Expositor” een overlast was en zij deze onbruikbaar maakten? Had de bevelhebbende officier van het Nauvoo Legioen het recht de hulp in te roepen van het Nauvoo Legioen om het bevel van de Raad te doen uitvoeren en zodoende een dreigende ordeverstoring en uitspatting van het gepeupel te voorkomen?

Hadden Joseph Smith en zijn metgezellen het recht er op aan te dringen voor een politierechter in hun eigen rechtsgebied te mogen verschijnen, zoals zij deden en om waarborgen tegen vrijheidsberoving te verzoeken om hen uit de hechtenis te ontslaan, indien zij verplicht waren voor een politierechter buiten hun onmiddellijk rechtsgebied te verschijnen, welke hun bovendien vijandig gezind was?

Al deze vragen zijn zuiver wettelijk volgens de uitspraak van een rechtbank. Hierover werd in het Gerechtshof uitspraak gedaan en Joseph was bereid om opnieuw verhoord te worden.

In antwoord op de eis van de Gouverneur, dat de Profeet voor een verhoor in Carthage moest verschijnen, schreef Joseph: „We durven niet te komen, niettegenstaande Uwe Excellentie ons bescherming belooft. U spreekt namelijk tegelijkertijd de vrees uit, dat U het gepeupel niet de baas kunt blijven, in welk geval we worden uitgeleverd aan de genade van de genadelozen. Mijnheer, we durven niet te komen, want onze levens zouden in gevaar zijn, en we zijn niet schuldig aan één of andere misdaad.”

Nadat hij de brief van de Gouverneur had ontvangen, alsmede het rapport van de afvaardiging, welke hem had bezocht, merkte Joseph op: „Er is hier geen genade, neen geen genade.” Hyrum zeide: „Nee, zodra we in hun handen vallen, zijn we mannen des doods.”

Verdere beraadslagingen leidden

tot de gevolgtrekking, dat indien Joseph en Hyrum zich zouden verbergen (?) de rest van de mensen waarschijnlijk ongemoeid zou worden gelaten. Joseph verzekerde herhaalde malen, dat indien hij en Hyrum gevangen genomen werden, zij zeker zouden worden vermoord. Hij uitte de wens, dat Hyrum in leven zou blijven en drong er bij hem op aan hem te verlaten, maar hij wilde niet.

### Joseph doof voor waarschuwingen.

Zaterdagnacht, de 20ste, ongeveer middernacht werden Joseph, Hyrum en Dr. Richards over de rivier naar Montrose geroeid door Orrin P. Rockwell, in een boot, welke zó lek was, „dat Joseph, Hyrum en de dokter steeds met hun laarzen en schoenen bezig waren het water uit de boot te hozen, om te voorkomen dat ze zouden zinken.”

Op de morgen van de 23ste arriveerde er een gewapende politiemacht te Nauvoo om Joseph te arresteren, maar zij vonden hem niet en keerden weer terug naar Carthage. Gedurende de middag ontving Joseph een verzoek van zijn vrouw Emma om terug te komen en zich over te geven en een afvaardiging van Nauvoo drong er eveneens bij hem op aan om terug te keren. Op deze overredingen gaf Joseph zijn gedenkwaardig antwoord: „Als mijn leven van geen waarde is voor mijn vrienden, betekent het voor mijzelf ook niets”.

Toen trof hij maatregelen om

weer naar Nauvoo terug te keren en vanaf de oever van de Mississippi schreef hij een brief aan Gouverneur Ford, waarin hij er in toestemde naar Carthage te gaan, zodra zijn gezelschap een gewapende geleide zou hebben gekregen en mits zij aan een rechtvaardig verhoor zouden worden onderworpen en zouden worden beschermd. De Profeet liet de brief, waarin hij om bescherming vroeg door boodschappers aan de Gouverneur brengen, en deze boodschappers berichtten, dat de Gouverneur er eerst in toestemde Generaal Smith een gewapende macht te zenden, welke hem in veiligheid naar Carthago zou begeleiden en toen, nadat hij een verbitterd relaas tegen Joseph gericht, had aangehoord, kwam hij weer op zijn besluit terug en beval de boodschappers onmiddellijk naar Nauvoo terug te keren.

Zij vertelden de Profeet over de toestand van opgewondenheid in Carthage en waarschuwden hem voor de gevaren, welke uit zijn verschijning aldaar zouden voortvloeien. De verslagen tonen aan, „dat hij geen woord van waarschuwing wilde horen, daar hij besloten was naar Carthage te gaan, en zich aan de Gouverneur over te geven.” U zult de betekenis van deze verklaring verderop inzien.

In de morgen van de 24ste Juni vingen Joseph en zijn gezelschap de reis naar Carthage aan. Toen zij aan de Tempel kwamen bekeek Joseph deze en ook de stad met bewondering en merkte op:

„Dit is de liefste plaats en dit zijn de beste mensen onder de hemel; wat weten zij weinig af van de beproëvingen, welke hun te wachten staan!” Toen hij de stad verliet ging hij nog even aan bij Daniel H. Wells en toen hij daar vertrok zeide hij: „Mijnheer Wells, ik wil, dat u met liefde aan me zult denken en ook zult vinden, dat ik niet de slechtste man ter wereld ben.”

### Hij ziet het gevaar kalm onder ogen.

Toen het gezelschap in de buurt van Carthage was aangekomen, ontmoetten zij een troep van ongeveer 60 bereden landweermannen en toen Joseph deze zag zeide hij: „Weest niet verontrust, broeders, want zij kunnen u niet meer aandoen, dan de vijanden van de waarheid de vroegere Heiligen aandeden — zij kunnen slechts ons lichaam doden.” Verder zei hij tot het gezelschap, dat bij hem was: „Ik ga als een lam naar de slachtplaats, maar ik ben zo kalm als een zomermorgen. Ik bezit een geweten vrij van zonde tegenover God en tegenover alle mensen. Wanneer ze mijn leven nemen zal ik als een schuldeloos man sterven en mijn bloed zal vanuit de grond om wraak schreeuwen en men zal van mij zeggen: „Hij werd in koelen bloede vermoord.”

Onderweg hoorde hij, dat de Gouverneur de overgave had geëist van alle wapenen welke aan het Nauvoo Legioen en aan de mensen van Nauvoo behoorden. Hij vaardigde een bevel uit aan

zijn ondergeschikte bevelhebber om aan het bevel van de gouverneur te voldoen.

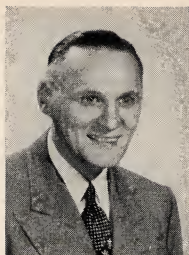
Tweemaal onderbrak Joseph de reis om terug te gaan en afscheid te nemen van zijn familie. Hij vertelde aan verschillende personen, dat hij dacht, dat hij zou worden vermoord; maar hij zeide, dat hem niets anders overbleef dan zich over te geven, daar anders de inwoners van de stad met de goedkeuring van de Gouverneur door een bandeloos gepeupel zouden worden uitgemeord.

Toen zij tegenover de Vrijmetse-laars-Hal kwamen zeide Joseph: „Jongens, als ik niet terugkom, pas dan goed op jezelf; ik ga als een lam naar de slachtbank.” Toen het gezelschap zijn boerderij passeerde keek hij er met verlangen naar. Sommigen, die bij hem waren, werden geprikkeld door het oponthoud. In antwoord op hun opmerkingen zeide hij: „Als één van jullie net zulk een boerderij had en hij wist, dat hij die niet weer zou zien, zou hij er voor de laatste keer ook nog eens goed naar willen kijken.”

De verslagen tonen aan, dat hij tegen zijn broeder zeide: „Broeder Hyrum, jij bent nu vrij, en als het mijn plicht was om je raad te geven zou ik zeggen, ga geen stap verder, want ze zullen je doden, als je naar Carthage gaat.”

Ik lees u deze uitingen van de Profeet voor als een bewijs van zijn gemoedstoestand en zijn gevoelens op dat ogenblik.”

(Wordt vervolgd).



## s' Heren wegen

DOOR JOHN SIPKEMA

\*

(Vervolg van pagina 91)

Veertien dagen daarna was Minnie naar Groningen gegaan en nu was het plan tezamen naar Amsterdam terug te keren. Maar zij had aan Emma geschreven dat zij met Jan die Zaterdag Sneek zou bezoeken, en daar over te blijven tot Maandag. In Sneek aangekomen werden zij door Emma afgehaald, die van blijdschap haast te zenuwachtig was om behoorlijk te groeten. „Wat zie je er echt uit, Emma,” en tegelijk gaf Minnie haar een hartelijke kus. Jan keek belangstellend. „Daar mag jij naar fluiten, broertje, of wacht,” zij sloeg haar armen om zijn hals. „Anders wordt je nog jaloers.”

„Wat heb ik toch een vervelende zuster, of ik op een kus van jou gesteld ben.”

„O, nu begrijp ik pas waar de schoen wringt, jongeheer.”

Jan en Emma bloosden allebei en liepen de straatstenen te tellen. Emma veranderde het onderwerp. „Vader en moeder zijn allebei thuis, en verwachten je met blijdschap, Jan. Je hebt zelfs

vaders hart gewonnen. Minnie moet maar ernstig leren zijn, anders ligt zij er gauw uit.”

„Hoe kan je verwachten dat jongedame losbol ernstig is.”

„Laat dat maar aan mij over. Ik durf te wedden dat ik vader Rolsma smakelijk aan het lachen krijg.”

„Dan zal jij de eerste zijn, want dat is nog niemand gelukt. Je belooft toch wel dat je voorzichtig zal zijn in wat je zegt. Neem mij niet kwalijk dat ik het je zeg, want ik ken mijn vader maar al te goed.”

„Maak je niet ongerust, beste vriendin, ik zal een gezicht trekken zo lang als een lantaarnpaal.” Emma moest lachen. Zij waren in de Smidsbuurt aangekomen. Vader en moeder Rolsma verwelkomden Jan, en ontvingen Minnie vriendelijk. „Wat is het hier gezellig, Emma. Hier kan ik mijn hele leven wel doorbrengen, en wie heeft dat prachtige schip gemaakt?” vroeg Minnie op een miniatuur zeilschip wijzende, dat in een hoek op een tafeltje stond.

„Dat heeft vader gemaakt.”  
Minnie keek vader Rolsma aan, greep hem bij de arm en zei: „Dat handwerk is een meesterstuk. U kan meer dan eten, Mijnheer Rolsma. Of eet hij U de oren van het hoofd?”

Vader Rolsma gevoelde zich gestreeld. Zou het zonde zijn dat zij hem bij de arm greep, was het beter haar hand weg te duwen? Zij stond zo kinderlijk bij hem en keek hem zo onschuldig aan. Een glimlach plooiden zijn vast geschroefd gezicht en hij zei verlegen: „Eet ik heus zoveel, moeder?”

„Dat zullen wij dadelijk zien, want de tafel is reeds gedekt.” Emma keek Jan aan, en zij verstonen elkander. Emma trots op haar vriendin en Jan op zijn zuster. Zij had vader warempel haast aan het lachen.

Vader Rolsma ging voor in gebed. Met langzame stem bad hij, en Minnie gevoelde dat het van de bodem van zijn hart kwam. „Als ik zo hoor bidden,” zei ze, „dan gevoel ik het gemis van mijn vader. Het is een voorrecht een vader te hebben die zijn familie in gebed voorgaat. In de vreze des Heren groot gebracht worden is de grootste zegening die wij als kinderen kunnen ontvangen. Maar Jan is een goed voorbeeld voor ons, ik beschouw hem in vaders plaats.” Minnie had een traan in haar ogen. Het gemis van haar vader gevoelde zij maar al te goed, en alhoewel opgeruimd, verstond zij terdege de ernst van het leven. Moeder Rolsma keek haar met eerbiedig

medelijden aan, en Emma zat stil voor zich uit te kijken. Als zij zo kon zijn. De ernst van het leven zien, opgeruimd zijn en goed in ieders leven te vinden. De stemming was ernstig, en wel door de lieve invloed van haar die Emma onderweg naar huis vermaand had ernstig te zijn. Wat had zij nog veel te leren. Zij gevoelde dat het ware Evangelie des Heren de familie Velthof geraakt had, en zij besloot het te onderzoeken zodat ook zij geraakt mocht worden door die heerlijke invloed. Moeder Rolsma vroeg of zij bij haar wilden overnachten, wat met waardering door de gasten werd aanvaard.

Die avond lagen Emma en Minnie naast elkaar in het heerlijke zachte Friese bed.

„Waarom lig je zo te snikken, Emma?”

„Ik gevoel mij zo beschaamd als ik jouw leven beschouw. Vanmiddag trachtte ik jou te vermanen, waartoe ik geen recht heb, want elk woord van jou, is een les voor mij.”

„Ik ben blij, dat ik anders denk.” Zij legde Emma's hoofd in haar arm en met haar andere hand streelde zij zusterlijk over haar blonde haren. „Je hart is altijd gevoelig voor het goede, en dat doet je zo denken.”

„Het Evangelie maakt jullie wat je bent. Waarom vertel je mij er niet meer van, zodat ook ik het licht der waarheid mag begripen.”

Minnie predikte met volle ijver en het was reeds middernacht alvorens zij in slaap vielen.

De volgende morgen scheen het heerlijk Februari zonnetje lustig in de gezellige woonkamer van de familie Rolsma, en gaf een rustige invloed aan de Zondagsstemming.

Elke Zondagmorgen gingen vader en moeder ter kerke. Emma was sinds haar thuiskomen nog niet mee geweest, omdat zij voelde dat aldaar de ware leer niet verkondigd werd. De oude lui waren zich aan het gereedmaken, en Minnie zei verkwikt door de goede nachtrust: „U gaat zeker naar de Kerk. Ik zal me gauw klaarmaken en ga met U mee. Schiet op Emma en Jan, jullie gaan toch ook.”

„Natuurlijk,” zei Jan en Emma kon niet anders doen dan zich gereed maken.

„Laat mij Uw das eens stropfen. Dat doen de Amsterdammers veel beter,” zei Minnie tegen vader Rolsma. „Die pijp moet eerst uit Uw mond.” Ze trok de pijp uit zijn mond en legde haar op het ouderwetse asbakje dat op de tafel stond. Hij sribbelde niet tegen. Het scheen wel of hij machteloos tegenover haar stond. Zij stropte zijn das, hielp hem met zijn jas en zei: „Ziezo, nu ziet U er veel jonger uit.”

„Hoe durft ze het,” dacht Emma, en alles viel in goede aarde. Langzaam liepen ze met z'n vijven naar de Kerk. Minnie greep de heer des huizes bij de arm en haar tong stond niet stil. Zij babbelde dat het een lust was, over het weer, de mooie stad Sneek en de vele voetgangers die allen statig voor en achter hun

liepen. De dominee preekte met gemaakt trillende stem over de verloren zoon, en hoe zondaars door Gods' genade teruggebracht kunnen worden. Die dag werd verder gezellig bij de familie Rolsma doorgebracht, en zij gevoelden zich eenzaam toen de volgende morgen de vriendelijke Jan en de gezellige Minnie naar huis vertrokken.

Minnie hield geregeld briefwisseling met Emma. Zij verklaarde haar de vragen die Emma haar in de brieven stelde, en zodoende geraakte ons Sneekermeisje grondig bekend met de beginselen van het Evangelie. Zij bestudeerde de lectuur en boeken die zij van Minnie gestuurd kreeg, en jongedame Velthof deed het werk van een ijverige zendelinge. „Waarom schrijf je Emma niet eens een paar weken bij ons te komen logeren?” vroeg moeder Velthof.

„Dat zal ik onmiddellijk doen.” Minnie nam papier en pen ter hand en voldeed aan het verzoek van haar moeder. Jan zat in de krant te lezen, maar de woorden waren hem niet ontgaan en deden zijn hart sneller kloppen, want een stil verlangen kwam in hem op als hij aan zijn Friese vriendin dacht. Dwaze jongen, dat hij was, om zoveel belang te stellen in een meisje, waarmee hij zo weinig bekend was. Hij had haar in aanraking gebracht met het Evangelie, en hij hoopte dat zij de waarheid in mocht zien. Toch kon hij het warme plekje in zijn hart voor Emma niet verloochenen. Het verheugde hem te vernemen

dat Emma de uitnodiging had aangenomen en de dag van haar komst was aangebroken. Minnie haalde haar van de trein en zij werd door moeder Velthof hartelijk ontvangen.

Diezelfde avond was het vergadering en was Emma blij weer eens mee te kunnen gaan. Een zending, die kort geleden aangekomen was en Ouderling Holmer waren de sprekers. Na de vergadering stond Emma een ogenblikje na te praten met Broeder Holmer en de familie Velthof wachtte op haar. „Gaan jullie maar vooruit,” zei Jan, „dan zal ik wel op haar wachten.”

„Wij kunnen toch tezamen opstappen, wij wachten ook, hoor,” zei Minnie. Moeder Velthof glimlachte. Zij begreep haar zoon en zei: „Laten wij gaan, Minnie. Het is niet nodig dat wij allemaal staan te wachten. Zij komen straks wel.” En zich tot Jan wendende zei zij hem vriendelijk aankijkende: „Niet te lang wegblijven, hoor.”

Jan moest nog een minuut of vijf wachten en toen voegde Emma zich bij hem. „Zijn je moeder en Minnie al naar huis gegaan?”

„Ja, en ik heb ze beloofd gauw thuis te komen.”

Zij liepen langzaam door het Weteringplantsoen en Jan bleef plotseling stilstaan. Aarzelend zei hij: „Emma, vanaf de eerste dag dat ik je heb ontmoet, heb ik je leren liefhebben. Zou ook jij van mij kunnen houden?” Hij bloosde tot achter zijn oren, hij deed erg zenuwachtig. De anders zo kalme Jan, die altijd vrij de

wereld inkeek stond als aan de grond genageld verlegen naar zijn schoenen te kijken. En Emma? Had zij het goed verstaan? Hij in wiens schaduw zij volgens haar gevoelens niet kon staan, vroeg haar of zij hem lief had. Met neergeslagen ogen zei zij bescheiden: „Ik heb altijd hoge achting voor je gehad, en te denken dat je weer terug zal gaan naar Utah, en ik je nooit meer zal zien, brengt mij vele verdriete gedachten.”

Hoe en wat moest hij zeggen. De anders zo spraakzame Jan stond alsof hij zijn laatste cent had versnoept, en niet wetende wat te doen greep hij haar bij de arm en kuste haar. Langzaam liepen zij verder. Geen woord werd er gesproken. Maar een andere taal sprak. De zuivere taal der liefde. Dicht bij huis gekomen zijnde, herstelde Jan zich en met een glimlach keek hij Emma aan. „Wat zijn wij toch kinderachtig. Maar de hoofdzaak is dat wij elkander verstaan. En nu lieve Emma mag ik..... mag ik.....”

„Ja, je mag.”

„All right,” en hij gaf haar een stevige kus op haar lippen, die zij niet kon nalaten te beantwoorden. „Maar dat mag je niet doen, ondeugende jongen.”

„En dat wou ik je vragen.”

„Dat wist ik niet.”

„Waarom laat je mij dan niet uitspreken. Vergeef het mij maar.”

Zij gaf hem een tikje tegen zijn wang en glimlachte verliefd. Ongeruimd kwamen zij thuis.

Het verdere van de avond werd

gezellig doorgebracht en Jan en Emma deden alsof er niets bijzonders was voorgevallen. Maar moeder Velthof met haar opmerkzame blik bemerkte wel dat er iets gaande was. Haar zoon vond zij een beetje stil en Emma was daarentegen drukker dan gewoonlijk. Allen waren naar hun slaapkamers gegaan, maar moeder Velthof wilde eerst weten wat er met haar zoon gaande was. Zachtjes deed zij de deur van zijn slaapvertrek open en daar zat hij op de rand van het ledikant met zijn hoofd in zijn handen. Moeder boog zich over hem heen en streek zijn haren achterover.

„Jan, mijn jongen, waarom ben je zo stil en ga je niet naar bed? Wat scheelt er aan, kan ik iets voor je doen?”

„Ik ben blij dat U naar mij toekomt. Soms gevoel ik dat ik zelfstandig genoeg ben en niemand nodig heb. Maar nu moederlief, wat ben ik blij dat ik U nog heb om raad te vragen.”

Zij was naast hem gaan zitten. Zij had het vroeger zo dikwijls gedaan en zijn kindervraagstukken opgelost, en als hij dan gevoelde dat zij altijd uitkomst wist in zijn moeilijkheden, dan vloog hij haar om de hals en kuste haar haast zonder ophouden. Zij wist zo goed wat een kind toekomt en dan zei vader altijd lachend: „Wat zijn jullie weer groots met elkaar, lig ik er weer uit?” Dan vloog hij zijn vader om de hals en lachend lagen zij dan op de grond te rollen. Een echte speelmakker, die vader, totdat moeder

uitriep: „Nu is het uit met het gestoei of moet de boel stuk?” Dan was hij alles weer vergeten, en waren de donkere wolkjes voorbijgedreven.

„Vertel mij wat je zo drukt.”

„Welnu, ik zal maar direct van wal steken. Sinds ik Emma heb ontmoet, heb ik mij niet alleen tot haar aangetrokken gevoeld vanwege haar moeilijke levensdagen, maar ik heb haar leren liefhebben. Natuurlijk heb ik mij er tegen verzet, want mijn plicht is mijn keus in de kerk te doen. En vanavond heb ik.....”

„Een belofte met Emma gemaakt.”

„Nee dat niet, want zij is onze godsdienst niet toegedaan.”

„Wat heb je dan gedaan?”

„Haar gekust, en verteld dat ik haar liefheb.”

Moeder lachte smakelijk. „Wat klinkt dat romantisch. Nu moet ik zeker met haar delen.”

„Dat behoeft niet, want het is juist zo gemakkelijk twee personen lief te hebben.”

„Er is toch een kans dat zij het Evangelie zal aannemen.”

„Dat is juist hetgeen waarover ik peins. Als zij nu maar niet ter wille van mij zich laat dopen.”

„Ik begrijp je volkomen, beste jongen. Laat het maar aan je moeder over, dat zal ik wel in orde brengen. Ga nu lekker slapen. Wel te rusten, Jan. Sta morgenochtend maar niet te vroeg op, want het is vanavond laat geworden.”

„Om zeven uur spring ik uit de veren. Goede nacht, moeder. Bedankt voor Uw lieve invloed.”

(Wordt vervolgd).

# Liefde

en de

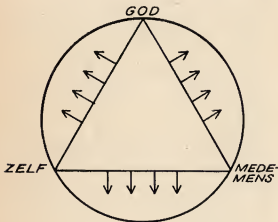
## Eeuwige Driehoek

„Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend, want **God is liefde**“.

(1 Joh. 4 : 8).

Wanneer wij stilstaan bij de gedachte, wat de meeste invloed uitoefent in het leven, waarover het meeste geschreven en gesproken wordt, wat de mensen tot de nobelste daden van zelfopoffering en zelfverloochening aanspoort, wat musici, schilders of dichters tot de schoonste kunstwerken inspireert, dan moeten wij eenstemmig erkennen, dat dit de Liefde is, en wanneer wij de boven geciteerde versregel nalezen, dan vinden wij hierin het geheim van de grote kracht, welke er van de Liefde uitgaat.

Wij weten, dat al het goede van God afkomstig is, dat God de bron is van alles wat verheven en mooi is op aarde en in het



ganse heeal, en dat wij alleen tot goede en grote dingen in staat zijn, indien we door Zijn Geest worden geïnspireerd.

De bekende dichter Robert Herick heeft 1 Joh. 4 : 8 in de volgende mooie bewoording weergegeven:

„Love is a circle that doth restless move in the same sweet eternity of love.....“

(Liefde is een cirkel, welke zich rusteloos voortbeweegt in de immer schone eeuwigheid der liefde.....).

Men zou zich hier kunnen voorstellen, dat God (welke Liefde is) zich door de eeuwigheden heeft voortbewogen en IN liefde en DOOR liefde Zijn kracht aan de mensen heeft gegeven. Dit is als een steeds voortdurend proces, omdat de eenmaal voortbewegende cirkel door de kracht van de uitstralende liefde geen weerstand van buitenaf ondervindt en zodoende in geen enkel opzicht in zijn bewegingen wordt belemmerd.

Wij zouden deze meetkundige figuur, de cirkel, met nog een andere kunnen completeren, waardoor wij nog een duidelijker beeld van de liefde in onze menselijke verhoudingen kunnen verkrijgen. De voornaamste verhoudingen, waarmede wij in het leven te maken hebben en welke de „directe“ of „rechtstreekse“ betrekkingen vormen, zijn in de Bijbel samengevat in het Eerste en Tweede Gebod en gelden als een fundamenteel beginsel voor een welgeslaagd en gelukkig leven hier op aarde, zowel als voor

een volkomen harmonie tijdens ons leven in het hiernamaals. Aangezien het de verhoudingen tussen drie personen betreft, n.l. tussen **God, onszelf** en onze **medemens**, zouden we deze kunnen weergeven door het plaatsen van een gelijkzijdige driehoek in de gemelde cirkel, waarbij dan elk der hoekpunten door één der personen wordt aangeduid, zoals ook in bovenstaande figuur is aangegeven.

Wij moeten er vooral op letten, dat het hier een „gelijkzijdige” driehoek betreft, omdat op deze manier door elke zijde dezelfde hoeveelheid kracht (liefde) wordt uitgestraald, zodat het evenwicht nooit verstoord kan worden. De liefde, die wij God toedragen moet gelijk zijn aan de liefde, welke wij voor onze medemenssen gevoelen, want Hij zelf heeft ons geleerd, dat: „alles wat wij Zijne minste aandoen, wij Hem aandoen”. Verder gebiedt Hij ons onze naaste lief te hebben gelijk onszelf, zodat we ook in dit opzicht nòch onszelf, nòch anderen te kort mogen doen, om niet het evenwicht in de onderlinge verhoudingen te verstoren.

Wanneer wij in ons leven mensen ontmoeten, die veel voor hun geloof over hebben, die veel werk in de Kerk verrichten en die zelfs als zendeling de wereld intrekken om het Evangelie te verkondigen, dan zouden wij toch wel mogen aannemen, dat we hier met een waarachtig Christen te maken hebben, omdat deze mensen hun levens in dienst stellen van God's werk hier op aarde en dus zeer zeker Zijn eerste Gebod gehoorzamen. Maar toch komt het méér dan eens voor, dat diezelfde mensen, die menen het Evangelie te

kennen en te leven, in hun dagelijkse omgeving, tegenover hun vrienden en bekenden en zelfs in hun eigen familie, de naastenliefde veronachtzamen en slechts denken aan hun eigen zaken en belangen, hoewel deze toch nog in verband kunnen staan met werkzaamheden in de Kerk en God's Koninkrijk. En zulk een houding wil God ook niet. Wanneer wij ons te veel concentreren op onze liefde voor Hem en daarbij vergeten, dat Hij het Tweede Gebod, hetwelk onze naasten geldt, gelijkgesteld heeft aan het Eerste, dan doen wij Hem in zulk geval nòg te kort, omdat wij aan onze naasten een deel van onze liefde onthouden en aangezien wij weten, dat we alles wat we één van Zijne minsten aandoen, wij Hem aandoen, kunnen wij ons uit een dergelijke situatie nooit vrijpleiten door te zeggen, dat onze liefde voor God toch zo groot is. De verantwoordelijkheden welke wij het eerst van God hebben gekregen, moeten wij het eerst nakomen. Als we dat gedaan hebben, zal God ons wel een nieuw arbeidsterrein aanwijzen, waar wij weer nieuwe verantwoordelijkheden zullen verkrijgen. Voor de meesten van ons is ons tehuis en ons gezin onze eerste verantwoordelijkheid en wanneer we ons op een goede manier van onze taak gekweten hebben, kunnen wij naar nieuwe taken omzien en hier onze krachten aan wijden. Maar eerst, wanneer we ons werkelijk bewust zijn van alle verantwoordelijkheden, waarvoor we straks rekenschap moeten afleggen, want God houdt niet van half werk en zal onze verantwoordelijkheden pas vergroten, wanneer wij met inzet van

al onze krachten aan de beantwoording hiervan hebben voldaan.

Wij moeten steeds beseffen, dat verantwoordelijkheid hand in hand gaat met bekwaamheid en macht en dat God ons nooit meerdere talenten zal geven, wanneer we de eerst verkregen talenten begraven en ongebruikt laten liggen.

Wanneer we het zwaartepunt van de liefde naar onze medemens verplaatsen en God en onszelf verloochenen, wordt eveneens het evenwicht in onze levensverhoudingen verstoord, welke storing ten slotte zal uitlopen op een uitputting van onze kracht, aangezien wij ons niet wenden tot de eindeloze bron van alle kracht, onze Vader in de Hemel, wanneer wij op het punt gekomen zijn, dat wij alle eigen kracht verbruikt hebben in dienst van onze medemens. Dit lijkt op het allereerste gezicht misschien erg onrechtvaardig, maar toch is het in feite niet zo, want wanneer we zelf niet zorgen dat onze krachtsbron steeds wordt aangevuld met liefde, welke we door gebed van God verkrijgen, zal deze eens ophouden te vloeien, en dan zullen we volkomen machteloos en krachteloos staan als de tijd komt, dat we een daadwerkelijke steun moeten vormen voor onze medemens.

Maar het allerergste is wel, indien we het zwaartepunt der liefde bij ons eigen „Ik“ terugbrengen, omdat we op die manier nooit enig begrip zullen verkrijgen van de werkelijke waarden van het leven, welke in het Evangelie vervat zijn. Wij vormen dan een struikelblok, niet alleen voor onze eigen vooruitgang, maar ook voor die van anderen. Dit geldt

voor elke handeling of daad, waarbij we onszelf te veel op de voorgrond plaatsen, waarbij we egoïstisch zijn, of zelfs alleen maar onattent of onverschillig. Dan worden de belangen van anderen uit het oog verloren en deze onverschilligheid tegenover anderen, die bijna altijd een te grote concentratie op eigen belangrijkheid met zich meebrengt, is in staat een geduchte hinderpaal op te leveren voor de vooruitgang van de betrokken medemens. Joseph Fielding Smith, één van onze knapste leiders, zegt met betrekking tot deze gedachte, het volgende:

„Ik heb het recht niet tot één enkele gedraging, welke de vooruitgang van mijn naaste zou kunnen belemmeren. Ik heb het recht niet tot één enkele handeling welke iemand anders zijn vrijheid zou ontnemen. En wanneer we deze gedachte een beetje verder voeren, dan is deze van enorme betekenis voor de Heiligen der Laatste Dagen. Dit is een Kerk van zendingen. Op ons rust de verantwoordelijkheid om het Evangelie aan de wereld te verkondigen, omdat alleen daardoor vrede en vrijheid kunnen komen... Wat is het toch tragisch, indien iemand, die belang stelt in het Evangelie, tijdens zijn onderzoek hiervan, een Heilige der Laatste Dagen één van zijn idealen ziet verkrachten, en als hij dan zegt: „Als dat Mormonisme is, dan wil ik er niets mee te maken hebben. Wanneer zij het éne ding prediken en het andere doen, dan wil ik er niets mee te maken hebben. Broeders en Zusters, ieder van ons zal verantwoordelijk gehouden worden voor elke handeling, welke een struikelblok zal blijken te zijn voor iemand anders. Wij

hebben geen recht op een dergelijke handeling. Ja, wij hebben de macht om te kiezen, we hebben de macht om dat te doen, maar we hebben GEEN RECHT op gedragingen, die iemand anders zou ontmoedigen in zijn pogingen om de zegeningen deelachtig te worden welke verkregen worden Christus".

(Uit „Gems of Thought”, door Milton R. Hunter).

Wanneer wij tot het besef komen, dat wij geen van de hoekpunten van de „eeuwige driehoek” te zwaar mogen belasten, dat wij tot een evenwicht moeten trachten te komen in al onze levensverhoudingen, dat wij nooit TE veel of

TE weinig mogen doen, dat wij alles MET MATE moeten doen om tot een leven van MATIGHEID en EVENWICHT te komen, dan zullen wij ook tot een groter begrip geraken van wat het Evangelie inhoudt en zullen wij ons een beter beeld kunnen vormen van wat God van ons, mensenkinderen, verlangt.

En dat is per slot van rekening ons doel: te leven een leven, dat volkomen in overeenstemming is met Zijn wil, dat volkomen in harmonie is met Zijn wetten en verordeningen, en waardoor wij eenmaal weer in staat zullen zijn in Zijn tegenwoordigheid terug te keren.

Andrée.

---

## ATTENTIE! ATTENTIE!

Vergeet niet de Hoogdagen in de Zending! Wij verwachten U allen!

### *De Conferentiedagen moeten vruchten dragen!*

Zondag 19 April: **Rotterdam District.**  
Odeon-Gebouw, Gouvernestraat, Rotterdam: 10 uur en 4 uur.  
Zaterdag 18 April: Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur 's avonds, in de Bas Jungeriusstraat, 121.

Zondag 26 April: **Groningen District.**  
's Morgens om 10 uur: Poelestraat 52, Groningen.  
's Middags om 4.30 uur: Achter de Haven 2 c, Leeuwarden.  
Zaterdag 24 April: Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur 's avonds, in de Poelestraat 52, Groningen.

Zondag 10 Mei: **Arnhem District.**  
Musis Sacrum, Velperplein, Arnhem: 10 uur en 2 uur.

Zondag 17 Mei: **Amsterdam District.**  
Inlichtingen in Mei-„Ster”-nummer.

**Opgelet: Conferentie-bezoekers! Zorgt voor Uw eigen lunch!  
Geen soep wordt bediend!**



## WAARDERING EN DANK.

DE redacteur wil graag even een ogenblik stilstaan om zich met een woord van dank en oprechte waardering te richten tot iemand die zoveel heeft gedaan en nog doet voor de vooruitgang en ontwikkeling van al de leden in de Nederlandse Zending. Wij, als zendelingen, zouden voor grote moeilijkheden komen te staan, ware het niet dat de Kerk een organisatie in het leven heeft geroepen, die alle lesmateriaal in Salt Lake City samenstelt en ons dit op stencils getikt toestuurt, klaar om te worden afgedrukt en gedistribueerd.

De man die achter dit geweldig werk van het Vertaal-Bureau van het Hoofdkantoor der Kerk zit, is Ted A. Mebius. Ted is ons aller goede vriend en diegenen onder ons die hem persoonlijk kennen, corresponderen veel met hem, zowel langs officiële weg, als particulier. Hij woonde vroeger in Leeuwarden met zijn ouders, Broeder en Zuster Albert Mebius, daar waar nu ons mooie kerkgebouw staat. Zij emigreerden enkele jaren geleden naar Salt Lake City, waar Broeder Ted sindsdien al zijn krachten heeft gegeven om bepaalde problemen van de Nederlandse Zending in verband met het vertalen der Standaard Werken, lesmateriaal enz., te helpen oplossen.

Ted is getrouwd met Willy Schipaanboord, dochter van de voormalige Nederlandse Zendingspresident en zijn vrouw, die nu ook in Salt Lake City wonen. Zij zijn de trotse ouders van een zontje, Ernie. Wij willen dit kleine gezin graag doen weten hoe zeer wij de lange uren waarderen, die Ted besteedt in het werk voor onze zending. Hoewel velen van U hem niet persoonlijk kennen en niemand van ons hem vaak te zien krijgt, toch weet ik dat hij meer uren werk verricht voor de Nederlandse Zending, dan de meesten van ons hier. Wij wensen hem en zijn gezin gezondheid en geluk en 's Heren voortdurende zegen in zijn arbeid.

PRESIDENT DONOVAN H. VAN DAM.

# Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.  
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker.

## Gerrit Haas vertelt zijn geheim

door EUNICE BUCK

\*

Gerrit Haas zat heel stil in zijn glanzende bontjas. Hij hield zijn oren zo ver mogelijk omhoog. Gerrit wist, dat hij dan zoveel dingen kon horen. Hij was blij, dat hij buiten woonde, waar hij zoveel kon horen en zien.

„Pasen is onderweg!”, fluisterde Gerrit Haas, terwijl hij in het rond keek.

„Hoe weet je dat?” zong de wind, die voorbij rende. „Hoe weet je dat?”, vroeg hij.

„Ik heb de vogels horen zingen”, antwoordde Gerrit met een twinkeling in zijn ogen. Maar de lentewind was zo ongedurig, dat hij het antwoord van zijn vriend niet eens afwachtte. Hij wilde alleen maar blazen en blazen. Maar spoedig was de wind teruggedarteld.

„Hoe weet je, dat Pasen onderweg is?” floot hij. „Hoe weet je dat?”, plaagde hij. En hij blies zó hard, dat hij het bonthaar van de warme grijze jas van Gerrit Haas helemaal in de war maakte.

Maar de verstandige Haas hield al die tijd zijn oren recht op. Hij kon wel tegen dat geplaag. Hij lachte alleen maar toen de speelse wind om hem heen danste. Gerrits vrolijke ogen zagen, dat de takken van de bomen door de wind op en neer zwiepten. De jonge knopjes aan de takken hielden wel van dat geschommel.

„Vertel me toch alstjeblijft, hoe je weet, dat Pasen onderweg is?” vleide de wind. Toen snelde hij weer weg. De ongedurige wind kon geen ogenblik stilstaan.

„Ik heb zoveel mooie dingen gezien”, zei Gerrit Haas met een brede glimlach.

„Maar hoe weet je toch, dat Pasen onderweg is?” vroeg de wind telkens opnieuw. En hij bleef maar aan het blazen en blazen.

„Dat is mijn geheim”, antwoordde Gerrit Haas.

„O, maar ik kan wel een geheim bewaren”, pochte de lentewind. Hij had zich een beetje ingehouden om eens flink diep adem te halen.

Toen blies hij opnieuw, zodat hij in de oren van Gerrit Haas gierde. „Iemand die plaagt, kan geen geheim bewaren”, zeide Gerrit tot de luchthartige schelm. En hij deed, of hij de ondeugende wind niet opmerkte. Gerrit keek alleen maar naar een lijster, die hoog boven in een boom een nest aan het bouwen was.

„Och vertel het me toch”, plaagde de wind. „Hoe weet je, dat Pasen onderweg is?” En hij blies steeds harder en maakte een vreselijk lawaai.

Gerrit Haas keek een andere kant op. Hij hield zijn oren zo rechtop mogelijk. Hij keek maar in het rond. Hij wilde horen en hij wilde zien. „Er is maar één manier om een geheim te bewaren”, zeide Gerrit tegen de wind. „En dat is door héél stil te zijn. Je moet niet steeds zo blazen.”

Toen Gerrit dat zeide, was de wind zó dicht bij hem, dat hij het wel mòest horen.

„O, maar ik kàn stil zijn”, antwoordde de wind. „Ik speelde alleen maar. En ik zal je nooit meer in de rede vallen, wanneer je me iets vertelt,” beloofde de wind, „en ik zal heus altijd mijn belofte houden.”

„Dan zal ik het je zeggen,” fluisterde Gerrit Haas. „Ik zal je vertellen, hoe ik weet, dat Pasen onderweg is.” En Gerrit's hart sprong omhoog van vreugde.



De lentewind luisterde aandachtig.....

„Ik heb de vogels weer horen zingen,” zeide Gerrit Haas met opgeheven oren. „En ik heb de nieuwe lentebloemen gezien. Er zijn rode, er zijn gele en ook heb ik het jonge, groene gras gezien.”

„O, o”, zong de lentewind. „Ik ben zo druk bezig geweest met hollen en spelen, dat ik de bloemen en de vogels niet heb opgemerkt. En ik sprong precies over het jonge, groene gras. Ik zal niet meer zo koud blazen. Dan zouden ze nog van angst weglopen.”

En de lentewind hield zijn belofte.

Niet lang daarna zeide Gerrit Haas tot de wind: „Nu wordt het tijd, dat we aan iedereen ons fijne geheim gaan vertellen. Want het is al bijna Pasen!”.

En toen snelde de gelukkige wind weg om het goede nieuws alom te verspreiden, terwijl Gerrit Haas zijn Paasmandjes ging vullen.

\* \* \* \* \*

## VOOR JONG EN OUD

### *Jets over gebed*

In deze tijd van het jaar, nu we in onze verschillende bijeenkomsten het grote verzoeningswerk van Jezus Christus gedenken, staan we vanzelfsprekend ook stil bij de waarde van het gebed. Want hoe zouden we anders te weten kunnen komen, **wat** God van ons verlangde en **waarom** Zijn Zoon dit liefdevolle verlossingswerk heeft gedaan, dan door op onze knieën te gaan en ons door gebed met Hem in verbinding te stellen?

Gebed betekent zoveel in ons leven. Het geeft troost en beurt ons op in tijden van moeilijkheden en beproevingen. Het is een uiting van vreugde en dankbaarheid voor de zegeningen, die we ontvangen, maar bovenal is het een middel, en wellicht het allergrootste dat ons is gegeven,

om God nader te leren kennen, want God spreekt alleen tot een gebedsvol en nederig hart, en laat alleen Zijn wil horen aan die mensen, die hun hele wezen openen om Zijn Geest in zich te kunnen opnemen. En we zullen bemerken, dat we dit in gebed het beste kunnen doen.

Er zijn zoveel vormen van gebeden, want een kind bidt weer anders dan een groot mens. Maar daar kijkt God niet naar. Soms hoort God een stamelend gebedje van een klein kind nog liever dan een prachtig opgezegd gebed van een volwassene. God hoort in het gebed tegelijkertijd ook het gevoel, dat er in het hart van de mensen omgaat en wanneer dat zuiver en oprecht is, zal hij dat gebed zeker verhoren.

Christus heeft ons als voorbeeld

een prachtig gebed gegeven, dat we allen als het „Onze Vader“ kennen. Wanneer we dit langzaam en aandachtig bidden, zullen we de schoonheid en de grote betekenis ervan zeker kunnen aanvoelen. Laten we vooral denken aan de beide regels: „Uw wil geschiede“ en „Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.“ Dit zijn twee moeilijke dingen voor de mensen, maar wanneer wij er naar streven ons aan Gods' wil te onderwerpen en steeds vergevengszind te zijn, zal God ons zeker met rijke zegeningen belonen.

Het volledige gebed, dat Christus ons gaf is als volgt en het is te vinden in het zesde hoofdstuk van Mattheus, verzen 9-13:

„Onze Vader, die in de hemelen zijt, Uw naam worde geheiligd; Uw Koninkrijk kome; Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde; Geef ons heden ons dagelijks brood; en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren; en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze; want van U is het Koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.“



## GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

### GEHUWD:

Margaretha Johanna Grandjean met Johannes Boogaard, 26 Nov. 1952 te Delft.

### INGEZEGEND:

Benning, Rigdje, 1 Maart 1953 te Harlingen.

### GEDOOPT:

Kracht, Martines .....	22 Febr. 1953	Harlingen
Kracht, Antje .....	22 Febr. 1953	Harlingen
De Vries, Henderika .....	22 Febr. 1953	Harlingen
Wierda, Eduard .....	22 Febr. 1953	Harlingen
Van Zaanen, Julia de Torbel .....	22 Febr. 1953	Leeuwarden
Willemse, Hetty Johanna .....	30 Jan. 1953	Rotterdam N.
Dettingmeijer, Theodorus Johannes .....	30 Jan. 1953	Rotterdam N.
Van der Brink, Willem .....	8 Maart 1953	Zaandam
Zwan, Cornelis Leonardus .....	8 Maart 1953	Zaandam
Zwan, Elisabeth van Wijngaarden .....	8 Maart 1953	Zaandam
Zwan, Johanna Maria Elisabeth .....	8 Maart 1953	Zaandam
Zwan, Adrianna Anna Elisabeth .....	8 Maart 1953	Zaandam
Zwan, Romualda Anna .....	8 Maart 1953	Zaandam
Zwan, Felicitas Elisabeth .....	8 Maart 1953	Zaandam
Stevens, Margarita Renee .....	8 Maart 1953	Mechelen
Lems, Herman Bastiaan .....	17 Maart 1953	Rotterdam Z.
Keuning, Peter .....	17 Maart 1953	Rotterdam Z.
Willems, Klaas .....	17 Maart 1953	Rotterdam Z.

Riedijk, Willem Sr. ....	17 Maart 1953	Rotterdam Z.
Riedijk, Lena Jacoba .....	17 Maart 1953	Rotterdam Z.
Riedijk, Willem Jr. ....	17 Maart 1953	Rotterdam Z.
De Baan, Anneke .....	17 Maart 1953	Dordrecht
Stigter, Cornelis Jan .....	17 Maart 1953	Dordrecht
Groot, Hendrika .....	8 Maart 1953	Amsterdam
Van Vemde, Anthonia Jacomina .....	8 Maart 1953	Amsterdam
Siems, Jan Lukas .....	8 Maart 1953	Amsterdam
Anema, Sijske Dina .....	8 Maart 1953	Amsterdam
Althoff, Bernardus .....	8 Maart 1953	Amsterdam

**DE**

**OPGENOMEN IN ~~HET~~ PRIESTERSCHAP:**

- Pluim, Willem Jan, als Leraar, 25 Januari 1953 te Arnhem.  
 Hoekveld, Jan Hendrik, als Diaken, 8 Maart te Arnhem.  
 Stigter, Bastiaan, als Leraar, 8 Februari te Dordrecht.  
 Kranendonk, Gerrit Pieter, als Leraar, 1 Maart 1953 te Rotterdam-Z.  
 Liefting, Joost, als Ouderling, 15 Maart 1953 te Rotterdam-Z. ✓  
 Bovet, Leonardus Wilhelmus, als Ouderling, 1 Maart 1953 te Delft. ✓  
 Hoekstra, Ruurd, als Diaken, 8 Maart 1953 te Groningen.  
 Evenhuis, Jan, als Diaken, 9 Maart 1953 te Groningen.  
 Evenhuis, George J. A., als Diaken, 9 Maart 1953 te Groningen.  
 Wiegman, Jan, als Diaken, 8 Maart 1953 te Groningen.  
 Birza, Meinko, als Leraar, 8 Maart 1953 te Groningen.

**OVERLEDEN:**

- Vahrmeyer, Gerrit Jan, 8 Februari 1953 te Rotterdam.

**VERTROKKEN:**

Beumkes, Jeane B. Kramer .....	Arnhem	Australië ✓
Beumkes, Jeane Berendina .....	Arnhem	Australië ✓
Hommersom, Bernarda Jeane ...	Arnhem	Australië ✓
de Mie, Reinier .....	Dordrecht 14 Feb. 1953	Salt Lake City ✓
de Jong, Teunis .....	Dordrecht 14 Feb. 1953	Tacoima, Calif. ✓
Kabel, Pieter .....	Zaandam 17 Mrt 1953	Warner, Canada ✓
Kabel, Gertrude Ooms .....	Zaandam 17 Mrt 1953	Warner, Canada ✓
Kabel, Hendrika Alida .....	Zaandam 17 Mrt 1953	Warner, Canada ✓
Kabel, Mary .....	Zaandam 17 Mrt 1953	Warner, Canada ✓
Schaap, Johanna van Beekum...	Rotterdam Z.	Salt Lake City ✓

**OVERGEPLAATST:**

- Dale van Kampen, van Antwerpen naar Zutphen als D.P. van Arnhemse District. ✓  
 H. Allen Godfrey, van Zaandam naar den Haag als raadgever van D.P., Leonard Hesterman. ✓  
 Stephen Coleman, van Den Helder naar Dordrecht als raadgever van D.P., Albert Clark. ✓  
 Albert B. Clark, aangesteld als D.P. van Rotterdamse District. ✓  
 Bowe De Vries, aangekomen in Nederland 30 Maart en aangesteld in Haarlem met Florin Nielsen. ✓  
 LeGrand De Bry, aangesteld als G.P. te Schiedam met John Veenendaal. ✓  
 Robert H. De Vries, van Schiedam naar Antwerpen als G.P. ✓  
 Florin Nielsen, aangesteld als G.P. te Haarlem. ✓

De volgende gemeenten waren geplaatst onder toezicht van <sup>de</sup> het locale Priesterschap: Den Helder, Zaandam, Apeldoorn, Delft, Dordrecht, Gouda en Zeist. Amsterdam-Noord vereenzelvigd met Amsterdam.



- ✓ *Ernest G. van Corler.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 1 April 1953.  
Werkzaam geweest: Haarlem, Enschede, Rotterdam Zuid, Den Helder, Zeist, Hilversum, Dordrecht, en Dordrecht als G.P.
- ✓ *Leslie S. Groesbeck.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 1 April 1953.  
Werkzaam geweest: Haarlem, Schiedam, Gouda, Zutphen en Zeist als G.P.
- ✓ *Henry W. Bement.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 1 April 1953. ✓  
Werkzaam geweest: Haarlem, Rotterdam Noord, Eindhoven, Arnhem, Rotterdam Zuid, Den Haag als assistent Overziener van de O.O.V. en Zondagsschool, Delft als G.P.
- ✓ *Duncan J. Williamson.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 1 April 1953.  
Werkzaam geweest: Haarlem, Utrecht, Rotterdam Noord, Antwerpen, Gent, Leeuwarden als G.P.
- ✓ *Drew A. Van Wagoner.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 1 April 1953.  
Werkzaam geweest: Haarlem, Den Haag, Amersfoort, Utrecht. Utrecht als D.P.
- ✓ *Niels Brannick Larsen.* Aangekomen 7 October 1950. Vertrokken 1 April 1953.  
Werkzaam geweest: Haarlem, Rotterdam Noord, Gent, Leeuwarden, Den Helder, Hilversum, Hilversum als G.P.



Ernest G. van Corler



Leslie S. Groesbeck



Henry W. Bement



Duncan J. Williamson



Drew A. Van Wagoner



Niels Brannick Larsen

*Werk  
gepaard  
met vermaak!*



Van links naar rechts:  
de Zrs. Hollwerf, Hoogland, van Lies-  
hout, v. d. Horst, Koster.



„De Drie Zingende Zusjes” (Haarbosch)



Uit een toneelstukje.

Op 10 Februari 1953 hield de Haarlemse gemeente een feestavond ter gelegenheid van de schoonmaak van hun kerkje. Verfkwast en dweil werden duchtig door leden en niet-leden gehanteerd, wat hun kerkje tot een blinkend paleisje omtoverde. Een groot diner, waaraan President en Zuster Van Dam en Daryl deelnamen, bekroonden aller inspanning. President Van Dam voerde er het woord, waarna ook het Zendeling-kwartet enkele nummers ten beste gaf. De nodige romantiek en vrolijkheid brachten „The Northsea Rangers” en „De drie zingende zusjes” (Haarbosch). Aardige schetsjes er tussendoor maakten de avond gezellig en vol. Een pluim werd op de hoed van Ouderling Tillett geplaatst voor al het werk, dat hij wijdde aan die feestavond en ook kreeg iedere Z.H.V.-zuster een pluim op haar hoed als beloning en dank! Deze fijne avond eindigde met dankzegging door Zr. Ada Van Dam. Liefhebbers verheugden zich later nog in een dansje. Deze bijeenkomst zal voor velen een lange herinnering blijven.

(Ingestuurd door Elder C. Muse).



## Dag Allemaal

Herinner je mij? Ik ben Uw Pinksterhaas en ik kom U allen een waarschuwing brengen. Eerst, laat mij U vertellen wat mij dit jaar overkwam! Kent Uw geheugen nog die eeuwenoude fabel van de wedloop tussen de schildpad en de haas? De haas wou bewijzen, dat hij vlugger was dan de schildpad; ze besloten daarom een wedstrijd te houden om te zien, wie het eerst zou aankomen bij het bepaald doelpunt. Natuurlijk was de haas helemaal vooraan! Na een korte tijd in feite kon de arme schildpad zelfs de haas helemaal niet meer zien, maar toch bleef zij voortsukkelen.

Nu was het een zeer hete dag en de haas werd spoedig vermoeid en de zweetdruppeltjes rolden zijn snorretje af. Daar aan de zijkant van de weg stond een grote boom, omgeven van schaduwrijke plaatsjes. Dat was precies wat het haasje nodig had om een ogenblikje te rusten. Hij had zo haastig en hard gerend en de schildpad kon hem toch onmogelijk inhalen in de korte tijd dat hij zou rusten; zo hij vleide zich neer onder de brede boom. Hij was zo vermoeid dat hij aanstonds sliep.

Wanneer hij ontwaakte, geeuwde en strekte hij zich uit en rende naar het doelpunt, denkende over de prettige rust hij gehad had en die hij straks opnieuw zou hebben bij het doel, terwijl hij zou moeten wachten op de komst van de schildpad. Maar — groot was zijn verwondering, toen hij het doelpunt bereikte, de schildpad te zien, die op hem wachtte! De schildpad was de haas voorbijgegaan, terwijl hij onbekommerd aan het slapen was!!

Nu, ieder jaar wedijveren we om de beurt aan diezelfde wedstrijd. Dit jaar was het mijn beurt om te rennen met de schildpad en weet U wat er gebeurd is? Hetzelfde dat ieder jaar gebeurt: Ik vond een schaduwrijk plekje om te rusten en onopzettelijk viel ik in slaap, en, droevig maar al te waar, de schildpad haalde mij in terwijl ik sliep!! Begrijp je nu, waarom ik je kwam waarschuwen? De Pinksterconferentie staat voor de deur — de data: 23, 24, 25 Mei! Samen met de

Pinksterconferentie komen de wedstrijden en ik weet dat U allen er belangstelling in stelt. Neem dus een goede start (zoals ik deed in mijn wedstrijd) en vraag Uw O.O.V.-leider uitleg — vandaag! Werk hard langs de weg (zoals ik deed), maar vóór alles, stop niet langs de weg om te rusten zoals ik deed in mijn wedstrijd!!!

Ik verwacht U allen te zien op de Pinksterconferentie. Iedereen kan aan iets deelnemen: Dans, spel, wedijvert, of ziet toe en luistert! U zult zekerlijk genieten, wat U ook moge doen.

Tot ziens nu, Uw Pinksterhaas.

---

## *Programma van de Pinksterconferentie*

Zaterdag 23 Mei: Variëteit Programma. Dans op de daktuin van het Groot Handelsgebouw in Rotterdam.

Zondag 24 Mei: 10 uur en 4 uur: Conferentie in „Lommerrijk” te Rotterdam.

8 uur: Haardvuuravond voor de Jeugd in de Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam.

Maandag 25 Mei: 9.30 uur: Wedstrijden in allerhande activiteiten in de Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam. — Doorlopend.

7 uur: Groot Prijsuitreikingsprogramma, waarna Film.

*Zijn plicht elke dag vervullen is de beste zorg voor de toekomst*

*A. Heinz*

## ○ ZIEL, MIJN ZIEL!

- ziel, mijn ziel, geen aardse bron  
Verleende u uw geboort';  
Gij hebt gewoond in Hoger oord  
Eer 't leven hier begon;  
In 't Rijk, waar heerst de hoogste vreugd  
Bij al 't volmaakte daar,  
Leidde u, in uw vooraardse jeugd,  
Een eeuwig Ouderpaar.
- ziel, mijn ziel, uw voorbestaan  
Heugt mij op aarde niet,  
Doch soms roert me een zangwijsje of lied,  
Alsof 't mij was ontgaan,  
Maar in mijn innigst zijn herrijst:  
Dan voel ik, diep in mij,  
lets, dat mij onmiskenbaar wijst  
Naar 't leven, lang voorbij.
- ziel, mijn ziel, de tijd bracht u  
Een stoffelijk oefenveld;  
Hier wordt gij op de proef gesteld,  
In aards omhulsel nu.  
De kroon der hoogste heerlijkheid  
Brenkt daad-geloof eens in;  
Het Eeuwig Evangelie pleit:  
Houd vol, o ziel, en win!

Salt Lake City, Utah

Frank I. Kooyman

